

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **KORT, obchodní společnost s ručením omezeným**, se sídlem Hornopolská 131/12, Ostrava, zastoupeného Mgr. Radimem Kubicou, advokátem advokátní kanceláře KubicaPartners s.r.o. se sídlem O. Lysohorského 702, Frýdek-Místek, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 25.9.2012 č.j. 3568/12-1500-801323, ve věci úroku z přeplatku,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 557,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava I (dále jen správce daně) ze dne 24.2.2012 č.j. 56829/12/388911804791, kterým byl žalobci přiznán nárok na úrok z přeplatku ve výši 4 291 304,- Kč od 14.1.1994 do 20.9.2011.

Žalobce namítl, že

- 1) při výpočtu úroku z pozdě vráceného přeplatku mělo být postupováno podle § 155 zákona č.280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen daňový řád) a nikoli podle přechodného ustanovení § 264 odst. 10 daňového řádu. Podle žalobce se § 264 odst. 10 daňového řádu zabývá jen postupem při vrácení přeplatku, nikoli při výpočtu úroku z přeplatku. Úrok sice souvisí s přeplatkem, ale je věcí zcela odlišnou. Pokud by chtěl zákonodárce zahrnout do § 264 odst. 10 daňového řádu i úrok, vyjádřil by to výslovně (jako např. v § 264 odst. 14 daňového řádu u úroku z prodlení či u přechodných ustanovení k zákonu č. 230/2006 Sb.). Podle žalobce je výše úroku přiznaná správními orgány nepřiměřeně nízká, zvýhodňuje stát, je pro žalobce diskriminační a ústavně nekonformní. Poukázal také na § 254 daňového řádu, upravující úrok z neoprávněného jednání správce daně, což je podle žalobce příbuzný institut, který se však počítá jednoznačně podle daňového řádu, nikoli podle předchozích předpisů;
- 2) rozhodnutí správce daně bylo vadné (nesprávná výše úroků a způsob aplikace daňového řádu, odůvodnění v rozporu s výrokem, nesprávné poučení), správce daně uvedl žalobce v omyl, když mu sdělil, že rozhodnutí bude zrušeno pro nicotnost, ale předal věc k odvolacímu řízení. Žalobce tak neměl možnost doplňovat své podání v průběhu řízení. Žalobce však za podstatné považuje meritum věci, tedy stanovení správné výše úroku z pozdě vráceného přeplatku.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že v žalobě je uveden subjekt, který není pasivně legitimován – „Česká republika, Finanční ředitelství v Ostravě“.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č.

150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K otázce pasivní legitimace v této věci soud připomíná jednak znění § 69 s.ř.s., které považuje za dostačující, a dále např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004 č.j. 5 Afs 16/2003-56, týkající se přepjatého formalismu a označování žalovaného v žalobě na přezkum rozhodnutí správního orgánu.

Pokud jde o procesní stránku věci, je pravdou, že žalobce byl v rozhodnutí správce daně nesprávně poučen o opravném prostředku, avšak jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce podal proti rozhodnutí rozsáhlé a konkrétní věcné námitky a zároveň blanketní odvolání, žalovaný se jimi věcně zabýval a vypořádal je. Žalobce ani v žalobě neuvedl nic nad rámec již vzneseného v průběhu správního řízení. Rozhodnutí správce daně obsahuje odkazy na celou škálu ustanovení právních předpisů, nicméně princip výpočtu považuje soud za správný (k tomu viz níže), žalovaný se zabýval konkrétními vadami rozhodnutí 1. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, čímž došlo k jejich nápravě. Žalobce tedy podle názoru krajského soudu nebyl zkrácen na svých právech do takové míry, aby bylo nutno zrušit napadené rozhodnutí. Soud připomíná, že sám žalobce uvedl v žalobě, že mu jde především o řešení věci samé, tedy otázky, podle jakého ustanovení mělo být postupováno při vracení přeplatku.

Touto problematikou se již soudy rozhodující ve správním soudnictví zabývaly, např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5.11.2013 č.j. 62 Af 28/2012-123. Soud tam jednoznačně vyslovil, že *„Přechodné ustanovení § 264 odst. 10 daňového řádu dopadá i na zaplacení úroku z přeplatku, neboť součástí postupu při vracení přeplatku... je i povinnost správce daně zaplatit úroky z přeplatku, vrátí-li přeplatek po stanovené lhůtě.“* Krajský soud v Brně považoval tento výklad za rozumný a logický, neboť pokud vlastní přeplatek vznikl za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) a byl i podle tohoto zákona vrácen, je více než vhodné, aby při placení úroků, které sledují osud daně, bylo postupováno podle téhož zákona. Krajský soud v Ostravě zastává tentýž názor a poukazuje přitom také na nástin historického vývoje této problematiky, jak ho pečlivě a přehledně uvedl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud považuje za nadbytečné opakovat zde celý tento vývoj a pouze shrnuje, že i podle jeho názoru byla a je povinnost správce daně zaplatit úroky z přeplatku nedílnou součástí postupu při vracení přeplatku.

S žalobcem lze souhlasit v tom, že zákonodárce se v § 264 odst. 14 daňového řádu u úroku z prodlení vyjádřil výslovně, na rozdíl od § 264 odst. 10 daňového řádu, avšak při výkladu právního předpisu nelze vycházet pouze z doslovného znění, nýbrž je nutno vždy

pracovat v kontextu, neopomíjet ani další hlediska, jako je např. účel určité právní úpravy: praktický dopad obou těchto ustanovení je založen na totožných principech. To, že § 264 odst. 14 daňového řádu výslovně míří ke „staré“ úpravě, naopak podle názoru soudu posiluje argumentaci pro postup, který zvolil žalovaný. Pokud jde o přechodná ustanovení k zákonu č. 230/2006 Sb., zákonodárce má možnost vyjádřit svůj záměr různými způsoby, přičemž tehdejší řešení není možno bez dalšího ztotožnit s nynějšími přechodnými ustanoveními. Navíc je nutno podotknout, že správce daně při výpočtu úroků z přeplatku pracoval s odpovídajícím zněním zákona, včetně uvedeného zákona č. 230/2006 Sb.

Pokud jde o namítanou diskriminaci, je třeba připomenout, že *„ne každé nerovné zacházení s různými subjekty lze kvalifikovat jako porušení principu rovnosti, tedy jako protiprávní diskriminaci jedněch subjektů ve srovnání se subjekty jinými. Aby k porušení došlo, musí být splněno několik podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup“* (nález Ústavního soudu ze dne 21. ledna 2003 sp. zn. Pl. ÚS 15/02). V daném případě chybí již první a základní podmínka, a to stejná nebo srovnatelná situace žalobce a dalšího subjektu. Žalobcova námitka by mohla být relevantní za situace, pokud by namítal, že ve skutkově obdobném případě (počátek lhůty, okamžik rozhodování atd.) bylo rozhodováno odlišně v jeho případě a v případě jiného subjektu, což se však nestalo.

Pokud jde o žalobcem zmiňovaný § 254 daňového řádu, ten se zabývá úrokem z neoprávněného jednání správce daně, tedy jiným institutem než v daném případě, v čemž se ostatně žalobce s žalovaným shodují.

Soud proto v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému vznikly náklady jízdného ze sídla v Brně k jednání soudu v Ostravě a zpět (celkem 490,- Kč, doloženo kopiemi jízdenek) a stravného podle vyhlášky č. 435/2013 Sb. v částce 67,- Kč, celkem 557,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 1. října 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu